

—
Верховний
Суд

ОГЛЯД РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

За період з 11.03.2019 по 15.03.2019

2019/8

Дата прийняття:	12/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	12/03/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF DAGALAYEVA v. RUSSIA (Application no. 19650/11)
Зміст:	<p>1 квітня 2006 року четверо місцевих жителів разом із паном Магомедовим (чоловік заявниці) вирішили порибалити біля озера, розташованого неподалік селища Сари-Су Шелковського району Республіки Чечня. Обравши місце для риболовлі, чоловік заявниці вирішив залишитись рибалити поблизу автомобіля, на якому вони приїхали, а троє інших чоловіків пішли рибалити в інше місце біля озера, на відстані приблизно 200 м від пана Магомедова.</p> <p>Близько 21 год. троє чоловіків почули постріли вогнепальної зброї, що лунали зі сторони автомобіля. Попрямувавши туди, чоловіки побачили групу з шести або семи осіб, одягнутих у камуфляж, які спілкувалися російською. Група військових намагалася зіштовхнути в озеро автомобіль, на якому чоловіки приїхали порибалити, однак, не зумівши цього зробити, підпалила його. Потім військові, почувши звуки з чагарника, в якому переховувалися чоловіки, відкрили по них вогонь.</p> <p>Надалі троє чоловіків побігли до селища, щоб викликати працівників правоохоронних органів.</p> <p>Прибувши на місце події, працівники правоохоронних органів знайшли тіло обгорілого чоловіка заявниці в автомобілі.</p> <p>Пізніше військові, які також прибули на місце події, сказали працівникам міліції, що в цьому районі проводяться спеціальні операції. Один зі свідків указав, що він міг би впізнати військового, який вбив чоловіка заявниці.</p> <p>В подальшому, 2 квітня 2006 року, було порушено кримінальне провадження за фактом смерті пана Магомедова. В ході досудового розслідування було проведено огляд місця події, допит свідків, зокрема й тих, які перебували із чоловіком заявниці на риболовлі, проведено балістичну експертизу знайдених на місці події гільз. Однак, на думку слідчого, не було встановлено достатньої сукупності всіх доказів задля встановлення винних осіб, а тому 2 червня 2006 року слідчий припинив досудове розслідування щодо факту смерті чоловіка заявниці.</p> <p>Неодноразово мало місце відновлення досудового розслідування, однак винних у смерті пана Магомедова встановити так і не вдалося.</p>

	Заявниця скаржилася, що військовослужбовці спричинили навмисну смерть її чоловікові, а органи державної влади не спромоглися забезпечити належне та ефективне розслідування обставин його смерті та пошук винних у цьому осіб.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 2 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод (право на життя) у матеріальному та процесуальному аспектах.
Дата прийняття:	12/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	12/03/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF MAKHMUDOVA AND OTHERS v. RUSSIA <i>(Applications nos. 22983/10 and 9 others – see list appended)</i>
Зміст:	Справа порушена заявниками, які раніше проживали в Республіці Чечня і стверджували, що вони є близькими родичами осіб, які зникли безвісти, очевидно після того, як були затримані російськими військовослужбовцями під час спеціальних операцій. Ці події мали місце на територіях, контрольованих російськими федеральними силами. Заявники не бачили своїх родичів з моменту затримання, їхнє місцезнаходження залишалося невідомим. Заявники неодноразово зверталися до правоохоронних органів з метою розслідування цих фактів, проте воно не було ефективним. Окрім того, заявники ініціювали запити до правоохоронних органів про місцезнаходження їхніх родичів, проте отримали або формальні відповіді, або не отримали інформації взагалі.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 2 Конвенції в матеріальному аспекті щодо родичів заявників – пана Махмудова, пана Даштаєва, пана Наузова, пана Мукаєва, пана Гайсимова, пана Ельдерханова, пана Сатуєва, пана Абубакарова, пана Магомадова, пана Дютаєва, пана Асуханова. Порушення статті 2 Конвенції у процесуальному аспекті щодо незабезпечення ефективного розслідування обставин зникнення родичів заявників. Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку із моральними стражданнями заявників, викликаними зникненням їхніх родичів та відсутністю реакції органів влади на їхні страждання. Порушення статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість) у зв'язку з незаконним триманням під вартою родичів заявників. Порушення статті 13 у поєднанні зі статтею 2 Конвенції.

	Порушення статті 13 у поєднанні зі статтею 3 Конвенції щодо заяв №№ <u>69462/11, 73948/11, 66877/12, 71672/12.</u>
Дата прийняття:	12/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	12/06/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF ALI GÜRBÜZ v. TURKEY</u> (Application No(s). 52497/08; 6741/12; 7110/12; 15056/12; 15057/12; 15058/12; 15059/12)
Зміст:	Заявник певний час був власником щоденної газети «Ülkede Özgür Gündem». Між 2004 та 2006 роками йому було пред'явлено сім обвинувачень у порушенні антитерористичного законодавства у зв'язку із одинадцятьма публікаціями статей щодо Робочої партії Курдистану та інших незаконних збройних формувань в його газеті. Зокрема, статті стосувались різдвяного привітання Робочої партії Курдистану, кількості військових конфліктів та заяв затриманих, в яких стверджувалося про необхідність вирішення проблеми курдів. 2007 року заявника було визнано винним у пред'явлених обвинуваченнях щодо публікацій статей незаконних терористичних організацій та призначено покарання у вигляді штрафу за кожне з них. Ці судові рішення в подальшому були скасовані Касаційним Судом. У 2011 році заявника було виправдано за всіма статтями обвинувачення.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 10 Конвенції (право на свободу вираження поглядів).
Дата прийняття:	12/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	12/06/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF GUÐMUNDUR ANDRI ÁSTRÁÐSSON v. ICELAND</u> (Application no. 26374/18)
Зміст:	Суд апеляційної інстанції був створений як новий суд 1 січня 2018 року. Відповідно до нового Закону про судоустрій Комітет з

оцінки здійснював оцінку кандидатів на посади суддів. Загалом 37 осіб подали заяви як кандидати, в тому числі А. Е.

У травні 2017 року Голова Комітету передав Міністру юстиції свій оціночний звіт, який містив список п'ятнадцяти названих кандидатів, які, на думку Комітету, були найбільш кваліфікованими фахівцями. А. Е. був на 18-му місці в рейтингу, а тому не був включений Комітетом до списку п'ятнадцяти кандидатів. У листі від 29 травня 2017 року Міністр юстиції надав свою пропозицію щодо п'ятнадцяти кандидатів, рекомендованих для призначення на посади суддів апеляційного суду.

Пропозиція містила лише одинадцять з п'ятнадцяти кандидатів, яких обрав Комітет. Міністр запропонував призначити ще чотирьох кандидатів, які посідали 17-те, 18-те, 23-тє і 30-тє місця в рейтингу Комітету, у тому числі А. Е.

1 червня 2017 року парламент підтримав Міністра юстиції щодо призначення запропонованих ним п'ятнадцяти кандидатів на посади суддів.

8 червня 2017 року Президент Ісландії підписав укази про призначення п'ятнадцяти запропонованих кандидатів на посади суддів Апеляційного суду.

У червні 2017 року двоє кандидатів, які були рекомендовані Комітетом до призначення на посади суддів, проте були виключені з остаточного списку, розпочали судову процедуру проти держави, оспоруючи законність процедури відбору, проте їхні скарги були відхилені як необґрунтовані.

Верховний Суд підтримав попередні рішення судів з огляду на те, що не було підстав сумніватися в незалежності та неупередженості обраних суддів, проте зазначив, що Міністр юстиції порушив процедуру, оскільки він не аргументував належним чином, чому мали бути включені чотири кандидати замість інших чотирьох у списку п'ятнадцяти рекомендованих кандидатів на призначення суддів, у результаті процедура голосування в парламенті також не відповідала вимогам закону. Зокрема, Верховний Суд встановив, що обом скаржникам було заподіяно шкоду їх честі, гідності та діловій репутації, а тому присудив приблизно 7500 євро компенсації моральної шкоди.

В березні 2017 року заявника було визнано винним у керуванні автомобілем без водійського посвідчення та під впливом наркотичних речовин. Заявник оскаржив вирок до Верховного Суду. Його справа, не розглянута судом до кінця 2017 року, була передана до новоствореного Апеляційного суду. В січні 2018 року заявника було повідомлено про склад колегії суддів Апеляційного суду, що

	<p>розглядатиме його справу, до якого входить А. Е., який не був включений до списку п'ятнадцяти найкращих кандидатів на посади суддів, рекомендованих до призначення Комітетом з оцінки.</p> <p>Заявник клопотав про відвід судді А. Е. у зв'язку з порушенням процедури призначення, проте його клопотання було відхилено.</p> <p>23 березня 2018 року Апеляційний суд підтвердив правильність висновків рішення суду першої інстанції. У квітні 2018 року заявник звернувся з касаційною скаргою до Верховного Суду, стверджуючи, що було порушено його право на «суд, встановлений законом». Вважав, що процедура призначення А. Е. на посаду судді не відповідала вимогам закону, а тому суд у його справі не відповідав вимозі справедливості.</p> <p>24 травня 2018 року Верховний Суд відхилив доводи заявника.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції щодо права на законний суд/трибунал.
Дата прийняття:	12/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	12/06/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF DRĖLINGAS v. LITHUANIA</u> (Application no. 28859/16)
Зміст:	<p>За часів Радянського Союзу заявник перебував на службі в МДБ та КДБ. У 1956 році він взяв участь в операції по затриманню двох партизанів/опозиціонерів – пана Раманаускаса та його дружини пані Мазекайте, які перебували в опозиції до радянської влади в Литві.</p> <p>Після арешту пана Раманаускаса було засуджено до смертної кари, вирок щодо якого було виконано в 1957 році, а пані Мазекайте було засуджено до 8 років позбавлення волі в тюремному таборі в Сибіру.</p> <p>У 2014 році після здобуття Литвою незалежності, щодо заявника було відкрито кримінальне провадження за фактом геноциду у зв'язку з участю в операції проти пана Раманаускаса та пані Мазекайте. У березні 2015 року заявника було визнано винним у вчиненні геноциду.</p> <p>Суд зазначив, що пан Раманаускас був відомим партизаном/опозиціонером, який чинив опір радянській владі, та представником литовського народу. Метою зазначеної операції було усунення частини національної групи, тому заявник – пан Дрелінгас</p>

	<p>був винним у геноциді, щодо якого законодавством не передбачено строку давності.</p> <p>Суд відхилив зауваження заявника про те, що він особисто не брав участі в арешті партизан та не засуджував їх до смертної кари.</p> <p>Заявникові було призначено покарання у вигляді 5 років позбавлення волі. Апеляційний та Верховний суди підтримали рішення суду першої інстанції. Верховний Суд зменшив строк відбуття покарання до 5 місяців, що фактично означало, що до цього часу заявник вже відбув його.</p> <p>Зокрема, Верховний Суд взяв до уваги висновки рішення Великої Палати ЄСПЛ у справі «<i>Vasiliauskas v. Lithuania</i>», яким визнано порушення статті 7 Конвенції, оскільки суди визначили партизанів/опозиціонерів як окрему "політичну групу". Проте така група не була захищена міжнародним правом згідно з Конвенцією про запобігання злочину геноциду та покарання за нього 1948 року, а засудження пана Василяускаса не було передбачуваним.</p> <p>У справі пана Дрелінгаса Верховний Суд пояснив, чому пан Раманаускас і пані Мазейкайте мали вважатися членами окремої національної та етнічної групи, а тому підпадали під дію Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього 1948 року. Отже, на час описаних на початку рішення ЄСПЛ у цій справі подій заявник мав знати, що він може бути притягнутий до кримінальної відповідальності за геноцид.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Відсутність порушення статті 7 Конвенції (ніякого покарання без закону).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>12/03/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>12/06/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF PETUKHOV v. UKRAINE (No. 2) <i>(Application no. 41216/13)</i></p>
<p>Зміст:</p>	<p>3 грудня 2004 року заявника було визнано винним у скоєнні у складі організованої злочинної групи ряду злочинів, а саме: декількох вбивств із обтяжуючими обставинами, розбою із використанням зброї, незаконного володіння зброєю, незаконного заволодіння транспортним засобом, а також замаху на вбивство працівника правоохоронних органів, та призначено покарання у вигляді довічного позбавлення волі.</p>

	Заявник скаржився на неналежні умови перебування під вартою, а також на відсутність адекватної медичної допомоги під час перебування під вартою; стверджував, що його довічне позбавлення волі у зв'язку з відсутністю перспективи звільнення становило порушення його прав.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у зв'язку із відсутністю адекватної медичної допомоги заявникові під його перебування під вартою з 3 липня 2010 року. Порушення статті 3 Конвенції щодо відсутності перспектив звільнення при відбуванні покарання у вигляді довічного позбавлення волі.
Дата прийняття:	14/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	14/06/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF KOBIASHVILI v. GEORGIA (Application no. 36416/06)
Зміст:	Справа стосувалася скарги заявника щодо його засудження за вчинення злочинів у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів. У 2005 році стосовно заявника було постановлено обвинувальний вирок суду, згідно з яким його було визнано винним у незаконному придбанні та зберіганні наркотичних речовин та призначено покарання у вигляді шести місяців позбавлення волі. Обвинувачення ґрунтувалося на даних протоколу обшуку заявника, складеного працівниками поліції. Стверджувалося, що обшук був проведений у присутності двох свідків. Протягом усього часу судового розгляду заявник стверджував, що його не було піддано обшуку ні до затримання, ні після нього; заявляв, що речовину, яку було знайдено ніби під час обшуку, йому підкинули працівники правоохоронних органів. Апеляційна скарга заявника на вирок суду була визнана необґрунтованою. Заявник вважав, що його засудження не відповідало вимозі справедливості, оскільки воно ґрунтувалося на підкинутих доказах; зокрема заявляв, що в нього не було ефективного засобу для оспорування обшуку та доказів у кримінальному провадженні проти себе.

Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	14/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	14/03/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF ABDULLAYEVA v. AZERBAIJAN</u> (Application no. 29674/07)
Зміст:	<p>У 2002 році заявниця придбала квартиру в Баку біля мечеті Тезепір – житловою площею 17,6 кв. м.</p> <p>У 2004 року вона провела певні ремонтні та будівельні роботи у квартирі, в результаті чого загальна площа квартири вже становила 84 кв. м, а житлова площа зросла до 33,6 кв. м.</p> <p>7 березня 2005 року голова районного виконавчого органу влади прийняв розпорядження про визнання того, що, будуючи додаткові кімнати (вітальні, зал, кухня, мансарда тощо), заявниця збільшила загальну площу своєї квартири до 84 кв. м.</p> <p>3 червня 2005 року відділ технічної інвентаризації та реєстрації майнових прав міста Баку видав заявниці свідоцтво про право власності, підтвердивши факт того, що її квартира має загальну площу 84 кв. м, з яких 33,6 кв. м – житлова, а решта – допоміжний простір.</p> <p>У липні 2006 року мечеть Тезепір подала позов до районного суду з вимогою позбавити заявницю права власності на квартиру в обмін на грошову компенсацію та виселити її. Позивач стверджував, що територія, де розташована квартира заявниці, знаходиться в зоні робіт, необхідних для реконструкції та відновлення комплексу мечеті, і що заявниця та її родина були єдиними мешканцями, які не погодилися відмовитися від квартири в обмін на грошову компенсацію. Мечеть Тезепір пропонувала 100 тисяч доларів США як грошову компенсацію за квартиру.</p> <p>Під час судового засідання представник мечеті Тезепір стверджував, що ринкова ціна подібних квартир становила 500 доларів США за кв. м, а заявниця має право тільки на оплату житлової площі своєї квартири (33,6 кв. м). На підтвердження своїх доводів позивач надав копії декількох оголошень про продаж, опублікованих у газетах. Заявниця стверджувала, що загальна</p>

	<p>площа її квартири становила 84 кв. м, а ринкова вартість подібних квартир становила 3000 доларів США за кв. м, і що вона погодиться відчужити свою квартиру лише за умови пропозиції їй грошової компенсації у розмірі 252 000 доларів США.</p> <p>Вирішуючи питання щодо розміру грошової компенсації, суд зазначив, що площа квартири заявниці становила 33,6 кв. м. Він також взяв до уваги твердження представника мечеті Тезепір щодо того, що незважаючи на те, що заявниця придбала квартиру, яка була розташована на земельній ділянці, яка вже була виділена мечеті, і що вона в подальшому провела ремонтні та будівельні роботи в квартирі без отримання попереднього дозволу органів влади, мечеть запропонувала виплатити їй 100 000 доларів США, тобто суму, яка перевищувала ринкову вартість квартири. Суд установив, що запропонована позивачем сума компенсації є обґрунтованою.</p> <p>Рішенням від 2 серпня 2006 року районний суд скасував право власності заявниці на придбану квартиру та зобов'язав позивача сплатити грошову суму компенсації заявниці в еквіваленті 100 000 доларів США в національній валюті Азербайджану і зобов'язав виселити заявницю та членів її родини. Окремою ухвалою суд розпорядився про негайне виконання рішення.</p> <p>27 вересня та, відповідно, 27 грудня 2006 року висновки рішення суду першої інстанції були підтвержені судами апеляційної та касаційної інстанцій.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 1 Першого протоколу Конвенції (право на мирне володіння майном).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>14/03/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>14/06/2019 (Палата)</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF KANGERS v. LATVIA (Application no. 35726/10)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>У 2008 році заявника – пана Кангерса зупинили представники поліції та склали протокол про керування автомобілем у нетверезому стані. Він оскаржив протокол у Юрмальський міський суд, який постановив рішення на користь заявника і повернув посвідчення водія. У лютому 2009 року Ризький обласний суд скасував це</p>

	<p>рішення, оштрафував пана Кангерса і заборонив йому керувати автомобілем впродовж двох років.</p> <p>Згодом, у липні 2009 року, заявника знову зупинили представники патрульної поліції, які склали протокол про адміністративне правопорушення та наклали штраф на нього, оскільки він керував автомобілем у період дії дворічної заборони на таке керування.</p> <p>Пан Кангерс подав апеляцію, стверджуючи, що скасування рішення Юрмальського міського суду було необґрунтованим і, таким чином, з юридичної точки зору йому не було заборонено керувати автомобілем.</p> <p>У вересні 2009 року, в той час, коли провадження проти заявника, пов'язане з першим правопорушенням, все ще розглядалося в національних судах, його знову зупинила поліція та звинуватила в більш серйозному проступку – повторному порушенні заборони керувати автомобілем. Пан Кангерс оскаржив звинувачення, посилаючись на той факт, що розгляд першої справи про його незаконне керування автомобілем під час заборони ще тривав. Його апеляція була відхилена у лютому 2010 року.</p> <p>Серед іншого, апеляційний суд встановив, що якщо рішення про перше правопорушення не було скасоване або призупинене, воно було юридично обов'язковим і необхідно було враховувати його при класифікації проступку як повторного правопорушення. З урахуванням наведеного пан Кангерс був засуджений до п'яти днів адміністративного затримання і штрафу.</p> <p>Суди зрештою відхилили апеляцію заявника щодо першого правопорушення, а остаточне рішення в цьому провадженні було винесено у квітні 2012 року.</p> <p>Посилаючись на пункт 2 статті 6 Конвенції (право на презумпцію невинуватості), заявник скаржився, що його було визнано винним у повторному скоєнні проступку, тоді як його апеляція щодо першого правопорушення все ще перебувала на розгляді в суді, що порушило його право на презумпцію невинуватості.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 2 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>14/03/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>14/06/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>

Назва:	CASE OF QUILICHINI v. FRANCE (Application no. 38299/15)
Зміст:	<p>Заявниця, Севірін Кілічіні, є громадянкою Франції, яка народилася в 1964 році і живе в Парижі. Вона народилася поза шлюбом, Г. К. визнав себе її батьком. Справа стосувалася поділу майна між двома законними дітьми Г. К. і пані Кілічіні, яка стверджувала, що була жертвою дискримінації з підстави народження щодо прав на спадкування. Після смерті Г.К. порядок поділу майна був передбачений в записі нотаріуса 1992 року. Права на майно законних дітей були встановлені у частці 5/12 кожному, а Пані Кілічіні у частці 2/12 відповідно до попередньої редакції статті 760 Цивільного кодексу. Нотаріальний запис передбачав, що виплати є остаточними, незалежно від будь-яких майбутніх подальших змін до законодавства. Незважаючи на додаткову спадщину у вигляді квартири в Марселі, частка майна, яку успадкувала Пані Кілічіні, залишилася меншою, ніж у її брата і сестри. Франція змінила своє законодавство у 2001 році, скасувавши дискримінацію народжених поза шлюбом дітей у питаннях права спадкування.</p> <p>Нотаріальний запис 2005 року передбачав поділ земельної ділянки на Корсиці, яка належала діду по батьківській лінії пані Кілічіні. Спадкоємцями були пані Кілічіні, її зведений брат та зведена сестра по батьку. Права спадкоємців знову були визначені відповідно до попередньої редакції статті 760 Цивільного кодексу таким чином, що заявниця мала отримати половину частки від тієї, яку вона отримала би як законна дитина. Суд останньої інстанції (Tribunal de grande instance) підтвердив вимогу пані Кілічіні в 2011 році про внесення змін до запису. Однак це рішення було скасоване апеляційним судом, який постановив, що запис 1992 року остаточно визначив права спадкування, у тому числі щодо майна, яке охоплюється записом 2005 року. Апеляція з питань права була відхилена у 2015 році.</p> <p>Заявниця скаржилася на дискримінацію з підстави народження щодо прав на спадкування майна та порушення національного законодавства, що закріплювало принцип рівності між усіма дітьми при спадкуванні.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 14 (заборона дискримінації) у поєднанні зі статтею 1 Першого протоколу Конвенції (право на володіння майном).

Дата прийняття:	14/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	14/06/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF ARNABOLDI v. ITALY (Application no. 43422/07)
Зміст:	<p>Заявник є громадянином Італії та володіє земельною ділянкою, на якій розташований його житловий будинок та господарське приміщення. Справа стосувалась експропріації земельної ділянки заявника, що належала йому на праві власності для суспільних потреб – будівництва дороги, а також неможливості отримати присуджену йому суму грошову компенсацію у зв'язку із цим.</p> <p>У 2007 році районний суд встановив незаконність експропріації земельної ділянки заявника компанією з нерухомості Padana Appalti S.p.A., яка діяла від імені Національної компанії з будівництва доріг та зобов'язав сплатити йому компенсацію у розмірі 653 821 євро. У 2008 році заявник подав заяву до керуючих ліквідаційною комісією Padana Appalti S.p.A. щодо виплати йому грошової компенсації, проте отримав відмову, оскільки вартість будівлі, яка знаходиться на балансі компанії, складала 169 000 євро, а першочергові вимоги, які вже були зареєстровані попередньо, складала загальну суму в розмірі 278 000 євро. У 2010 і 2011 роках заявник подав заяви до судів, стверджуючи, що він не в змозі отримати грошову компенсацію та вимагає повернення його землі або сплати грошової компенсації від органів влади. Ці позови були відхилені, а заявник мав сплатити розмір судових витрат.</p> <p>У 2015 році ліквідаційна комісія розподілила залишки активів компанії з нерухомості Padana Appalti S.p.A. між деякими привілейованими кредиторами.</p> <p>Між іншим, експерт, який за ухвалою суду проводив судову експертизу, не отримавши грошової компенсації від Padana Appalti S.p.A., порушив виконавче провадження проти заявника, вимагаючи від нього сплати судових витрат. У зв'язку із відкритим виконавчим провадженням проти заявника його майно було реалізовано на аукціоні.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на володіння майном).

Дата прийняття:	14/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	14/03/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF ALIKHANYAN AND MELIKSETYAN v. ARMENIA (Application no. 4168/10)
Зміст:	<p>У 1970-х роках виявлено мідно-молібденове родовище («Тегут») приблизно в п'яти кілометрах від сіл Тегут і Шнох у Лорійському регіоні. У 2001 році приватній компанії ЗАТ «Вірменська Мідна Програма» було видано ліцензію на видобуток корисних копалин Тегутського мідно-молібденового родовища на 25 років. 1 листопада 2007 року Уряд Вірменії прийняв Указ, яким затвердив перелік територій, що знаходяться в межах адміністративних кордонів сільських громад Шноха і Тегута Лорійського регіону як зони експропріації, які мали бути вилучені для потреб держави. Відповідно до Указу Уряду ЗАТ «Вірменська Мідна Програма» або ЗАТ «Тегут», засноване першим з метою реалізації проекту з експлуатації Тегутського мідно-молібденового родовища, мали придбати земельні ділянки, зазначені у додатках. Земельні ділянки, що належали заявникам, були також у переліку земель, що потрапили до зони експропріації. Заявники використовували земельні ділянки у сільськогосподарських цілях, а також для вирощування худоби.</p> <p>ЗАТ «Тегут» звернулося до заявників із пропозицією придбати в них земельні ділянки. Щодо однієї земельної ділянки було запропоновано компенсацію у розмірі 183 000 драм (приблизно 398 євро) і 304 000 драм (приблизно 661 євро) щодо другої, плюс додаткові 15 % на кожну суму відповідно до закону. Заявники не відповіли на пропозицію, зважаючи на занижену запропоновану вартість ділянок. Стверджували, що не могли здійснити оцінку належних їм ділянок, оскільки жодна інша компанія не бажала проводити незалежну оцінку їх ринкової вартості.</p> <p>12 травня 2008 року ЗАТ «Тегут» подав позов проти заявників з метою зобов'язати їх підписати договір про вилучення земельних ділянок для державних потреб. Компанія обґрунтовувала свою вимогу звітами з оцінки, підготовленими на її прохання компанією Oliver Group LLC, ліцензованою компанією з оцінки. Згідно з</p>

	<p>повідомленнями ринкова вартість земельних ділянок заявників оцінювалася в 183 000 драм (приблизно 398 євро) і 304 000 драм (приблизно 661 євро) відповідно.</p> <p>Під час розгляду справи в Лорійському обласному суді заявники стверджували, що ринкова вартість їхньої землі була навмисно зменшена. Крім того, вони стверджували, що оцінка їхньої власності не була виконана правильно, оскільки не були враховані кількість дерев, вуликів, розташованих на другій земельній ділянці, а також ряд інших факторів, які могли вплинути на остаточну вартість земельних ділянок.</p> <p>Під час розгляду справи ЗАТ «Тегут» подало нові оцінки майна заявників, які також були підготовлені компанією Oliver Group LLC. Представник ЗАТ «Тегут» стверджував, що була проведена нова оцінка другої земельної ділянки заявників. Згідно з новою оцінкою ринкова вартість другої земельної ділянки заявників, включаючи будівлю, оцінювалася в 1 728 000 драм (приблизно 3760 євро). Що стосується першої ділянки, то було заявлено, що компанія Oliver Group LLC підготувала виправлений звіт, згідно з яким ринкова вартість першої земельної ділянки становила 189 000 драм (приблизно 410 євро). Остаточний розмір компенсації за дві земельні ділянки, включаючи додаткові 15 % згідно з вимогами закону, становила 217 350 драм (приблизно 473 євро) і 1 987 200 драм (приблизно 4320 євро) відповідно.</p> <p>28 листопада 2008 року обласний суд задовольнив позов ЗАТ «Тегут» та присудив заявникам компенсацію у розмірі 217 350 драм за першу та 1 987 200 драм за другу земельні ділянки. Заявники подали апеляцію. Посилаючись на статтю 1 Першого Протоколу до Конвенції, вони скаржилися, що обласний суд незаконно позбавив їх права власності на майно.</p> <p>18 червня 2009 року Апеляційний суд залишив без змін попереднє рішення суду, визнавши, що останній належним чином визначив ринкову вартість майна на підставі виправлених звітів з оцінки, підготовлених Oliver Group LLC. 12 серпня 2009 року Касаційний суд визнав касаційну скаргу заявників необґрунтованою.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 1 Першого протоколу Конвенції (право на мирне володіння майном).</p>

Огляд рішень Європейського суду з прав людини. Рішення за період з 11.03.2019 по 15.03.2019 / Відпов. за вип.: Д. П. Мордас, Р. Ш. Бабанли. – Київ, 2019. – Вип. 8. – 15 стор.

Застереження:

1. Огляд окремих судових рішень, зокрема й їх переклад, здійснюється працівниками департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду з використанням матеріалів, розміщених на веб-сайтах Європейського суду з прав людини:

<https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=home>

<https://hudoc.echr.coe.int>.

2. Огляд рішень здійснюється з метою ознайомлення з їх коротким змістом. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним на веб-ресурсах Європейського суду з прав людини.

3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер та не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Стежте за нами онлайн

 fb.com/supremecourt.ua

 t.me/supremecourtua